

Reisverslag Roemenië juni 2019

Op vrijdagmorgen 7 juni rond 09.30 verlieten we ons woonadres om naar de broeders en zusters te gaan in de omgeving van Hateg in de provincie Hunedoara.

We beseften ons dat vlak voor het pinksterweekend het best wel druk kon zijn op de wegen maar we lieten ons verrassen.

Wat gegevens van onderweg: om 11.30 de grens Nederland – Duitsland gepasseerd, de drukte viel hier mee, net voor de grens bij de Makro nog even de tank gevuld, we blijven Nederlanders toch?

Binnen 4 uur waren we Keulen gepasseerd, so far, so good. Maar toen werd het drukker vanwege de wegwerkzaamheden waardoor er al kilometers “stau” ontstonden. Dat hebben we maar gelaten over ons heen laten komen. Toen we onderweg even een bakje bij een “rast statte” wilden doen kwam er al knipperend een Duitser achter ons aanrijden. Of we een plekje voor de nacht zochten. Vriendelijk aangeboden maar iets zei mij om dat niet te doen.

Na 750 kilometer kwamen we bij ons inmiddels vaste overnachtingsplek in Mitterrohrenstadt aan, pension Poppel van de gelijknamige eigenaresse Frau Poppel. We kregen een mooie kamer en de volgende ochtend vertelde ze bij het ontbijt dat haar zoon het ging overnemen, zij bleef dan nog wat hand- en spandiensten verrichten.

Na een heerlijke rustige nacht, een uitstekend ontbijt vertrokken we rond 08.30 verder, we hadden nog wat kilometers voor de bekende boeg. Vanwege veel “Stau” om 13.30 aan de Oostenrijkse grens, een tussenstop gemaakt in St. Valentin om een schnitzel en de tank te vullen en door naar Hongarije. Het was erg stil op de weg, het leek wel of de Oostenrijkers allemaal naar het zuiden waren want via de radio hoorden we dat je daar enkele uren in de file stond. Bij Parndorf zijn we van de weg gegaan om wat te shoppen in een “Outlet Centre”, te vergelijken met Bataviastad maar de prijzen liggen hier behoorlijk wat gunstiger.

Om 18.00 uur op 8 juni kwamen we na 1305 kilometer aan in Hegyeshalom waar we overnachten. Helaas niet in Hotel Paprika want die was vol maar wel bij de achterburen. We hebben nog wat gegeten maar men spreekt alleen Hongaars, Tiny had geluk, haar ijs kwam goed over en ik kreeg iets dat leek op een koeientong gevuld met rubber. Gelukkig hadden we een klein plastic zakje bij ons en zonder dat iemand het zag, gauw weggewerkt. De volgende dag zijn we rond 08.30 gaan rijden, onderweg nog een bakje koffie genuttigd via onze routeplanner want als je de Hongaarse koffie drinkt dan rijd je bijna weer terug. Om 13.30 waren we bij een temperatuur van 40 graden aan de Hongaars - Roemeense grens waar slechts 2 loketten van de douane open waren. In een recordtempo kwamen er zoveel auto's bij dat men er nog eens 2 bij openden. Hier waren we vlot doorheen. Op voor de laatste 265 kilometer. Men zegt weleens dat het venijn in de staart zit, nu dat was ook hier het geval. Er lag een prachtige autostrada voor ons open en het ging erg vlot, Deva stond al op de borden. En zo uit het niets stond er een groot rood kruis door het bord met Autostrada en ook Deva was verdwenen en dat was het. Via een rotonde van de weg af en wederom door het gebergte maar gelukkig dit keer geen vrachtverkeer. In de verte zagen we zware buien hangen met veel onweer maar daar hadden we geen last van.

Eindelijk om 17.00 op de plek van bestemming, Hateg. Een warm welkom volgde, zowel van het weer als het weerzien. Kilometerstaand:1952.

De eerste dagen hebben we alleen maar geacclimatiseerd wat het eten en het weer betreft. Als je gewend bent om rond 18.00 te eten en dat is hier 22.00 dan moet je daar wel even aan wennen. Ook het weer was prima, alleen 38 graden is wel wat veel als je dat niet

gewend bent. Nadat ik wat technische zaken hier had geregeld en nog eens een kroonluchter in elkaar gezet, had ik mijn verplichtingen wat dat betreft voldaan. Wel merkte ik op dat als men hier het licht aan of uit doet, niet de fasedraad wordt onderbroken maar de neutrale. Gelukkig was ik zo wijs geweest om de gehele installatie maar stroomloos te maken. Toen de stroom er weer op ging zag ik met de spanningszoeker dat op de neutrale draad de stroom staat. Of ik alle stopcontacten dan maar even wilde aanpassen maar daar was het me net even te heet voor. De donderdag zijn we wat gaan rondrijden maar zodra je buiten de auto kwam was het heet. We zijn bij sora Maritza en fraterle Emile aan geweest, blij gemaakt met een Edammertje en toen weer rustig toerend naar Hateg. De eerste dagen waren ronduit heet te noemen met temperaturen van 38 tot 40 graden.

Vrijdag 14 juni werd er al vroeg gebeld, het bleek dat de moeder van Florica, waar we verblijven, mogelijk een hartaanval heeft gehad, u kunt zich voorstellen wat dat teweegbrengt. Florica is naar Otelu Rosu gegaan waar haar vader en moeder woont. In het lokale ziekenhuis hebben ze een ECG gemaakt waaruit bleek dat er niets te zien was. Verdere onderzoeken zouden pas na 3 dagen worden uitgevoerd in verband met de pinksterdagen. Daarop is ze meegenomen door Florica naar Hateg, hier is ze onderzocht door een dienstdoende arts en die heeft haar een paar uur ter observatie gehouden. Het bleek namelijk dat ze al 3 dagen niet geslapen en ook niet gegeten had terwijl ze diabeet is. In de loop van de avond kwam ze weer hier thuis en zaterdagmorgen 15 juni kwam dokter Emile om haar te onderzoeken. Dr. Emile kennen we al sinds de tijd dat we hier kwamen en hij is een zeer kundig arts. Hij herkende direct dat ze een tekort had aan insuline en heeft een injectie toegediend die direct al hielp. Ook constateerde hij acute reuma, daarvoor moesten we, Liviu en ik, naar Simeria om een bepaalde injectie te halen. Inmiddels liep de temperatuur flink op buiten. Voorlopig blijft ze hier in Hateg. Achteraf gezien is ze de dinsdag weer teruggegaan naar huis, met een injectie die de eerste 10 dagen moest worden herhaald.

Zondag 16 juni, eerste Pinksterdag.

Vanmorgen eerste naar de kerk in Densus, toen door naar de kerk in Stei en daarna voor het eten naar Densus, br. Emile en zr. Maritza. In de diensten heeft br. Liviu het over de Heilige Geest gehad vanuit Handelingen 2:1-18 en ik werd de afgelopen tot 2x toe geconfronteerd met een tekst uit Job 19:25-27. In dat gedeelte staat al de verwijzing naar "The Redeemer", de Verlosser die zal terugkomen op aarde. Ook dat en dat we Hem eens zullen zien! Wat een toekomst hebben we toch! Dat heb ik verder uitgewerkt en later het gedeelte m.b.t. de Heilige Geest uitgelegd dat als we vervuld zijn met de Heilige Geest dat het genoeg is en wij niet van alles uit moeten halen om op de een of andere manier denken dat we meer kunnen verkrijgen. Na afloop kreeg ik van enkelen te horen: foarte direct. Duidelijke taal.

Om 16.30 naar Clopotiva, een bergdorpje in een prachtig bosrijk gebied. Ook hier heb ik hetzelfde gedeelte genomen maar soms geeft de Heer in je hart om uit te wijken naar een ander tekstgedeelte en dat mee te nemen. Zo ook hier naar Math. 5:16, waar het gaat over je licht, je doen en laten zo te laten zien dat anderen dat mag opvallen en zo de Heer in je leven mogen zien.

Maandag 17 juni, tweede Pinksterdag.

Was hier in Hateg erg druk, er was een grote vrijmarkt en veel mensen waren vrij.

We zijn gaan rondrijden eerst in Salassu de Sus geweest bij Getta, later door naar Malaeisti en Nucsoara. Vandaar naar Paros en Pestera. Plaatsen waar we veel mee op hebben en veel broeders en zusters verblijven. Ook heerlijk om in de natuur te zijn.

Om 18.30 naar de kerk in Ciula Mare. Daar heb ik gesproken over Jes. 43:18 en 19.

Dit naar aanleiding dat er enkele broeders waren en zij in gesprek met Liviu gingen over zaken die de revue gepasseerd waren. Het is een goede, getrouwe maar ook sterke gemeente en als er wat is dan kan het er hard aan toe gaan. Br. Liviu vroeg me hoe ik op die tekst kwam en hem vertelde wat ik hoorde.

We hebben allemaal de neiging om achterom te kijken maar kijk vooruit wat voor een toekomst we mogen hebben. Is dat niet voldoende?

Na afloop in Tustea in een gemeente van br. Ghinescu.

Daarna om 21.30 naar het ziekenhuis in Hateg voor een bezoek aan br. Dorell uit Rachitova die vanwege uitzaaiingen van kanker terminaal was. Zijn zoon was er en hij had tegen hem gezegd dat hij meer voor de Heer moest werken, hij had te weinig gedaan vond hij zelf. Het was een man die voor iedereen klaar stond, zeker niet van problemen hield en ze liever oploste. We hebben met elkaar gebeden en hem bemoedigd. Hij werd de dag erop naar huis vervoerd.

Dinsdag zijn Tiny en ik naar Deva geweest, een groot shoppingcenter net buiten de stad.

De temperatuur was behoorlijk naar beneden gegaan, dachten we toen. We kwamen daar regelmatig maar er was nooit geen tijd voor en dus hebben we het nu maar eens van genomen. Koffie en een broodje gezond voor prijzen waar we van dromen.

Toen we buiten kwamen liepen we tegen een muur aan, 35 graden. Naar de andere kant van het centrum waar een grote bouwmarkt is. Maar binnen was het net een sauna zodat we al vlot "de zaak" bekeken hadden. In de auto, airco aan en op naar Hateg. Daar eerst eens de tank gevuld voor de prijs van wel één euro de liter. Nadat we een bloemetje gekocht hadden voor het bezoek dat we straks gaan afleggen toch nog maar even de binnenkant van de ogen bekeken. Voor het avondeten waren we n.l. uitgenodigd door Mihai en zijn vrouw Sofica, Mihai kennen we nu al 28 jaar en hebben hem nog als kleuter meegemaakt. Gisteren waren we nog bij zijn moeder, Getta, waar zijn dochters waren, die ons vertaalden. Ze hadden beiden Engelse les op school, Leuk om ze zo mee te maken. Het was een gezellige avond met elkaar.

Woensdag was ingeplant om naar Timisoara te gaan, het appartement van Ella.

Voordat we weg gingen kregen we bericht dat br. Dorell overleden was, thuisgehaald door zijn Heer en Heiland. Hij is nu echt Thuis waar hij ook naar verlangde. Eerst werd het een en ander besproken voordat we weg gingen. Ella, die getrouwd is en in Jacksonville woont, moest elke maand rond de 100 euro betalen voor de stadsverwarming hoewel ze daar niet meer woont maar het appartement nog wel aanhoudt. Zij woonde echter op de vierde verdieping waardoor ze bijna geen verwarming hadden omdat de pomp die het warme water door de leidingen transporteert al zo verouderd is dat hij bijna niets meer doet. Ik had al eens geopperd, sluit de handel af en zet er een CV in en koppel die verder op de bestaande leidingen. Dat heeft jaren geduurd voordat het gerealiseerd werd maar nu was het moment daar om de radiatoren van de stadsverwarming af te koppelen. Een fluitje van een cent want al heel snel was het gepiept. Er kwam nog iemand om de nodige formaliteiten te vervullen want zonder slag of stoot kom je ook hier er niet van af. Net Nederland, je moet van het gas af maar als je vraagt om je af te sluiten moet je eerst een berg geld op tafel leggen, hier ook maar dat gaat hier wat netter. Eind van de middag terug nadat we even in het centrum van Timisoara waren geweest en rond 19.00 waren we, na ruim 500 km weer in Hateg waar we een pizza aten bij een broeder en zuster die kortgeleden een pizzeria hadden geopend. Het mooie is dat bij de kachel op de schoorsteenmantel er een Bijbel ligt en op een televisiescherm worden alleen Christelijke liederen ten gehore gebracht.

Donderdag 20 juni 2019

Deze avond ben ik met Liviu naar een dienst gegaan n.a.v. het overlijden van br. Dorell in Rachitova. Vlak ervoor zagen we vanuit Hateg al dat het in die richting enorm onweerde en enorme regenbuien zich hadden ontwikkeld die tot ontlading kwamen. Toen we in de buurt van Tustea kwamen viel het me op dat er enorm veel water vanaf de weilanden die op de berghellingen lagen naar beneden kwam. In Tustea kwam er een muur van water van wel 20 cm. de weg af naar beneden, maar langzaam doorrijden tot in Tustea. Daar kwam een landbouwweggetje vanaf de bergen en dat was net een kolkende modderbrij die naar beneden bulderde over de weg recht op een paar huizen aan waar inmiddels zandzakken voor de deur lagen. De modder lag hoog op de weg en een bulldozer schoof dit telkens aan de kant. Hij bleef maar doorgaan omdat het niet leek te stoppen. Wij glipten erlangs toen de weg enigszins zichtbaar was, op naar Rachitova. Daar was het inmiddels droog maar het had behoorlijk gespoeld. Eerst de familie gecondoleerd met het overlijden van br. Dorell. In elke kamer van het huis zaten kennissen of familieleden. Buiten werd de dienst gehouden. Begeleiding was er door br. Lucy met zijn orgel en zoon en de fanfare was er. Om 20.00 begon de dienst, ik schat dat er zeker 300 man waren om te luisteren. Een uitgelezen gelegenheid om het Evangelie te brengen. Er waren 4 sprekers waaronder br. Liviu en ik.

Gelukkig was ik de eerste spreker, je staat toch voor een taak die je goed wilt volbrengen en je weet ook dat Hij je de woorden zal geven. Br. Dorell is Thuis, in Casa Dumlui. Het Woord was uit 2 Cor. 5:1-5. Ik verwees naar hoe vroeger de uittocht uit Egypte plaats vond en hoe men elke keer verder trok. Tenten werden afgebroken en het was geen gemakkelijke tijd, op de smalle weg blijven was al moeilijk. Net als in deze tijd. Ook dat ons lichaam afgebroken zal worden en we een huis, een gebouw bij God hebben, dat is onze toekomst. Een verwijzing naar John. 14: 1-6 waarin de Heere Jezus zelf zegt dat Hij plaats voor ons bereidt. En niet zomaar één met handen gemaakt zoals staat in 2 Cor. 5 van klei. (iets dat hier zeer toepasselijk is) Maar door de Bouwmeester zelf gemaakt. Maar ook dat Hij, de Heere Jezus zegt, dat Hij weer zal komen en dat die tijd aanstaande is. Dus maak je keuze want er komt een tijd dat je die keuze niet meer kunt maken. Een volgende spreker haalde aan dat je in het Boek des Levens moet staan, hij haalde de tekst uit Opb. 14:13 aan: Blessed are the dead who die in the Lord from now on.

Om 22.30 was de dienst afgelopen, de volgende dag om 13.00 zou de begrafenis plaats vinden. Ook toen net een flinke regenbui maar men was erop voorbereid. Er waren veel tentdoeken gespannen en toen de dienst begon was het droog. De zwaluwen vlogen rakelings over je heen, vogels begonnen te zingen in de omliggende bomen en er waren nog meer mensen dan de dag ervoor. Ik zag de plaatselijke burgemeester en die uit Sallasse de Sus. Die kwam gelijk naar me toe want ik zou nog een keer bij hem komen voor een bakje.

Het was een gezegend Woord en na 4 sprekers was de ter aarde bestelling bij hen zelf op het land. Indrukwekkend.

De zaterdag hebben we eerst wat boodschappen gedaan toen naar br. Nellu Vatran die een centrum heeft waar evangelisatie plaats vindt is met jongeren. Het heet Soli Glora, een prachtig buitencentrum dat op een helling ligt uitkijkt over Hateg en de bergen. Hij is al jaren aan het bouwen maar het nadert de voltooiing. Het is prettig om even rustig in het Engels te kunnen spreken. De afgelopen periode waren er 26 jongeren tot geloof gekomen. Thanks to the lord.

en
veel
Deo
en

Zondag 23 juni.

Eerst naar Ciula Mare voor de dienst die begon om 10.00.

Ik heb daar zelf gesproken over Psalm 95 de verzen 17 t/m 19. Hoe je op bepaalde momenten gedragen wordt ook in deze tijd waarin het lijkt dat "men" maar alles ongestraft kan doen. Ben blij met vers 22 waarin staat dat de Heere mij een veilige vesting is, een rots voor mijn toevlucht. Dit kunnen de meesten beamen.

Na Ciula Mare gelijk door naar Hatagel, de buurt van Densus.

Na de dienst was er een maaltijd bij br. slagerij aan huis heeft. Hier wordt nog iets dat wij bijna niet meer kennen.

gemeente daar te zijn, elkaar weer te

een kleine gemeente in

Petruchor die een
gewoon thuis geslacht,
Het was goed om in de
mogen bemoedigen.

Hierna door naar Hateg, een korte siësta en toen door naar Mal een kilometer of 45 vanaf Hateg richting Caransebes. Hier heeft men elk jaar een soort dorpendag, villageday, waarbij men met de familie terugkeert naar het dorp van geboorte. De ouders van Florica wonen hier. Uiteraard werd er begonnen met een dienst in de plaatselijke baptisten gemeente Maranatha. Het kerkje was helemaal opgeknapt vanbinnen, het rook er nog naar verf. De jonge voorganger br. Alex verwelkomde ons. Er werd gezongen, gedichten opgezegd, een jeugdkoor dat zong en enkele jongeren die met elkaar zongen. Ook Christiana die zong daar solo, een

prachtige stem die daar

zuiver en mooi klonk. Uiteraard ook de Woord verkondiging door br. Liviu, Alex en mij. Ik heb het nogmaals over Job gehad en dan komen er andere woorden in je op dan die je daarvoor gebruikt hebt. Een mooie maar ook goede dienst. Hierna hebben we nog een gezamenlijke foto gemaakt in de tuin van de kerk.

Toen werd het aanschuiven aan de tafel bij de ouders van

Florica, intussen waren Petru en zijn zoon Ovidiu, Christiana en haar man Marius, Benni en Simona ook aanwezig. Echt een volle bak. Het was een gezellige maaltijd met elkaar en toen op naar Hateg. Inmiddels was het bijna donker maar de lichtflitsen van het komende onweer waren niet van de lucht. Overal zag je de buien hangen, wel een machtig gezicht. Florica was in Mal gebleven om de boel op te ruimen.

Net voor de bui waren we in Hateg, toen het echt begon te onweren kon je een boek lezen vanwege de ontladingen.

De maandag zijn we binnendoor over een heuvelachtig gebied richting Hunedoara gegaan. Daar weten we een plekje waar je een schaduwrijke plaats hebt en mooi over de hele streek uit kan kijken. In het voorjaar hoor je de ene koekoek na de andere, we hebben het dal daar

het Koekoeksdal genoemd. Helaas had men zand nodig en had men daar gewoon domweg een gedeelte van een heuvel afgegraven met het gevolg dat bij de buien van de laatste dagen een groot gedeelte van de wand naar beneden was gekomen en je er niet meer kon parkeren. Noodgedwongen maar doorgereden, bij Hunedoara rechtsaf richting Calan en in Calan nog eens rechtsaf naar een soort toeristenweg die over een gebergte ging en je via de noord weer naar Hateg kan. De weg werd na verloop van tijd zo slecht en nadat we al eens in een gat waren beland zijn we teruggekeerd. In Hateg kwamen we net op tijd voor de maaltijd, br. Emile, de dokter uit Densus, was er ook. Na de warme hap even uitbuiken. Dinsdag 25 juni was een drukke dag in zeker opzicht. We waren uitgenodigd om bij Bennie en Simona een soort appelbol te komen eten. Iets wat Simona goed kon maken, er zat veel gemalen walnoten in en alles werd warm geserveerd met de nodige slagroom. Na 2 van die bollen zit je echt vol, ondertussen moest er van een grote koel-vriestkast een waterfilter vervangen worden. Zo'n eentje waar je water uit kunt tappen en ijsblokjes. Eerst het gevaarte maar van de kant af en dan maar wijs kijken waar het waterfilter mogelijk zou kunnen zitten. Het filter was dusdanig groot dat ik betwijfelde of er ooit eentje had ingezet en dat deze niet buiten de kast moest worden opgehangen. In de leiding naar de kast zat een klein dingetje dat leek op een filter maar ik las dat er "valve" opstond en dat het nooit een filter kon zijn. Dan moest eerst de kraan maar dicht voordat we dit geval opentrokken. Uiteraard was de kraan twee weken terug achter een kast weggewerkt, ook handig als je erbij moet zijn. Dus ook deze kast leeghalen, naar voren trekken en ziedaar de kraan. Geadviseerd om gelijk maar een luikje in de kast te maken zodat niet alles er nog eens uitgehaald moest worden en zowaar het advies werd met behulp van een groot mes opgevolgt. Kast terug, ingericht en toen niets meer want Benni was er nu ook van overtuigd dat er nooit een filter had tussen gezeten en dat deze aan de muur geplaatst moest worden. Koel- vriestkast weer op de plek en dat bij een temperatuur van ruim 35 graden. Eerst naar huis een douche genomen want om 14.00 waren we uitgenodigd met br. Liviu en zr. Florica bij br. Sergiu en zr. Monica om te eten. Sergiu staat als voorganger in meerdere kerkjes die vroeger van Liviu waren, daarnaast beheert hij het kindertehuis "Philadelphia" in Salasu de Jos samen met zijn vrouw en nog enkelen. Zonder een cent subsidie moeten zij dit doen en dat is niet gemakkelijk.

We hebben echt prima gegeten maar de twee appelbollen zaten ook nog onderweg. Dat was nog niet alles want om 18.00 moesten we in Stei zijn voor de uitnodiging van zr. Sophia om inderdaad, nogmaals te eten. Achteraf gaf Liviu toe dat dit te veel van het goede was geweest.

De woensdag was een heerlijke dag want Mihai had ons uitgenodigd om met zijn 4 wheeldrive de bergen in te gaan. Samen met zijn vrouw Sofica en de jongste dochter Miruna zijn we op paden geweest waar je door elkaar werd geklutst vanwege de grote stenen die op het pad lagen. Op een

bepaald moment zaten we op 1835 meter en hadden een prachtig uitzicht, enorm veel bloemen, veel vogels en een wijde blik op diverse dorpen onder ons. In dit gebied leven ook beren en dat kan je ook zien. Als we door een begroeid gebied wandelden dan vloten we en klaptten in de handen zodat "bruintje de beer" eventueel niet zou schrikken. We hebben onderweg nog gepicknickt en om 18.00 de terugrit aanvaard. Het is daar zo mooi dan besef je ook hoe God de aarde gemaakt heeft met alles erop en erin.

Om 19.00 waren we terug in Hateg, Liviu stond ons al op te wachten want om 19.00 zouden we bij Nellu Vatrán zijn. Doorgaans als men hier een afspraak maakt dan wordt die tig keer verandert en op tijd zijn komt bijna niet voor. Nu waren wij één keer aan de late kant en dat

vond men niet leuk. Het kan verkeren. Nellu maakte er totaal geen punt van nadat ik hem had uitgelegd waarom wij wat later waren.

Donderdag 27 juni was het Tiny's verjaardag, in de loop van de avond kwamen bekenden en hebben we gebarbecued, het was heel gezellig. Plotseling zagen we dat de wolken vreemd gingen kleuren en dat voorspelde niet veel goeds. We zaten wel in een ruim prieel maar men wilde wel naar huis. Dat was maar goed ook want even later stond er een enorme wind en het water kwam met bakken naar beneden. Maar het was een zeer geslaagde avond waarin we ook terug mochten kijken wat de Heer in haar en ons leven heeft gedaan. In de ochtend hadden we de meeste spullen ingepakt want de vrijdag was het weer om de terugreis te aanvaarden. Het was een mooie tijd met elkaar en goed om elkaar te zien en te bemoedigen.

Vrijdag 28 juni zijn we met een kilometerstand van 2152 begonnen in Hateg, vertrokken om 09.30, waren om 12.35 aan de grens bij Nadlac van Hongarije, om 15.30 in Tatabanya bij de Mac voor een Big Mac met een milkshake en toen op naar de Hongaars-Oostenrijkse grens om in hotel M1, de zoon van de eigenaar Hotel Paprika, te overnachten. Kilometerstand was inmiddels 2806 en we waren daar om 17.30, mooi op tijd. Onderweg passeerde ik een vrachtwagen en toen ik ernaast zat sprong er een spanband los met het gevolg dat zijn lading begon te schuiven van rollen papier. Ik heb het gaspedaal bijna door de vloer getrapt om zo snel mogelijk daar weg te komen. Hoe het verder afgelopen is weet ik niet, we waren blij dat we veilig weg waren.

Zaterdag 29 juni om 09.30 vertrokken via Parndorf op weg naar Mitterrohnstadt voor een laatste overnachting bij Frau Poppel. We waren al voorzien van een nieuw vignette voor de Oostenrijkse autowegen.

Om 12.45 in St. Valentin, Kmr. 3041, om te tanken en nog een Wiener Schnitzel te bemachtigen maar helaas, Die Küche war schon geschlossen. Dat was pech, dan maar een appelsapje en kijken in de buurt voor een hap die we bij een supermarkt vonden.

Om 18.30 Mitterrohnstadt nadat we om 16.20 bij kmr. 3141 de Oostenrijks-Duitse grens gepasseerd waren. Inmiddels 3351 km. achter de rug. Maar nog geen warme hap gehad vandaag dus op naar Berg waar we bij een tankstation gevraagd hebben waar we nog wat konden eten. Twee dames zeiden dat we achter hun aan konden rijden want ook zij gingen eten. Het bleek een Griek te zijn, geen Sorba maar Dimitrios. Op het terras was net een bus Nederlanders opengetrokken en we prefereerden om dan maar binnen te gaan eten. Was een echt heerlijke maaltijd. Rond 23.00 terug bij Pension Poppel en de luiken maar dicht gedaan, de dag was lang genoeg.

Zondag 30 juni om 08.30 vertrokken, een kwartier later een melding dat er "Stau" was iets verder op maar na nog geen 5 minuten was de gehele A3 "gesperrt" vanwege een ernstig ongeval. We konden nog via een afrit eraf en toen maar wat slalommen en na een half uur zaten we weer op de A3 waar totaal geen verkeer was. Voor Keulen kregen we een "Stau" van 11 kilometer maar ook daar omheen kunnen gaan. Om 12.00 de eerste stop 200 km. voor Keulen en om 16.20 de Nederlandse grens over en om 18.15 thuis met een kilometerstand van 4197.

Terugkijkend was het best een vermoeiende reis, in Roemenië was het erg warm, zo niet heet te noemen maar de contacten met onze medebroeders en zusters en bekenden was dat het waard. Waar we ons beiden wel zorgen overmaakten was dat we weinig jongeren meer in de kerkjes zagen en van de ouderen zijn er die ontslapen waren waardoor je het idee kreeg dat er veel lege plaatsen waren. De jongeren trekken met hun kennis naar het buitenland en als die terugkomen dan is het voor korte tijd en meestal zie je ze dan helemaal

niet meer terug. Ook veel ouderen die naar het buitenland gaan om te werken en vaak hun kinderen bij "Bunica" achter laten met regelmatig het resultaat dat die gezinnetjes ontwricht zijn.

We zijn blij dat we geweest zijn en nog blijer dat we ook deze reis niet alleen zijn gegaan. Hij was en is erbij en daar zijn we dankbaar voor dat Hij ons voor de zoveelste keer een veilige en gezegende reis heeft gegeven.

Met hartelijke groet,

Tiny en Martien Bosch